

OVIDIU

REVISTA LITERARĂ ȘTIINȚIFICĂ DOBROGEANA

APARE LUNAR

Director, **PETRU VULCAN**

— Administrator Casier, Pr. Sachelar N. PAVELIU —

REDACTIA

Strada Decebal No. 5

ADMINISTRAȚIA

Strada Agriculturii No. 76

ABONAMENTUL

Pe un an în țară	6 Lei	Pe un an în străinătate	10 Lei
» 1/2 an »	3 »	» 1/2 an »	5 »

NUMARUL 50 BANI

SUMARUL No. 3.

Zece Mai	<i>Revista Ovidiu</i>
Ca Luna (poezie)	<i>P. I.</i>
Un teatru dramatic	<i>Petru Vulcan</i>
La gura sobei (poezie)	<i>P. I.</i>
Sfinții împărați Constantin și Elena .	<i>Preotul Sachelar N. Paveliu</i>
Cugetări	<i>Lia Stergeanu—Piso</i>
Iluziuni (schita)	<i>Căpitan Demarin</i>
M. S. Regelui Eduard VII al Angliei .	<i>Eleonora I. Predescu-Nour</i>
Iubirea unui poet (studiu)	<i>Dem. D. Stoenescu</i>
Noua biserică în Constanța	<i>Revista Ovidiu</i>
Bibliografii	<i>Vulpe</i>

CONSTANȚA
TIPOGRAFIA AURORA FRĂȚI GRIGORIU

— 1902 —

OVIDIU

PRIMĂ REVISTA LITERARA DOBROGEANA

ZECE MAIU

Dintre toate serbările naționale, Zece Maiu este aceea care a pătruns mai mult în poporul nostru.

Astă-zi nu e român în unghiul cel mai tănuț și mai depărtat al țerei, care să nu știe că «Zece Maiu» e o zi de mare însemnătate, o adevărată «serbătoare împărătească» a nămului românesc.

— 36 de ani, se încheie astă-zi, de când Regele Carol I, chemat prin voința națiunii, a urcat cu modestul titlu de domnitor, treptele Tronului României.

— Românimăa întregă, cu o nespasă bucurie, așteaptă ziua de 10 Maiu, și o serbătorește cu un deosebit entuziasm; fiind-că este serbătorea națiunii, fiind-că este împlinirea celei mai vii dorințe a neamului, de a vedea odată curmate intrigile, zizăniile competitorilor pământeni, cari au adus cu dănsese, sărăcia, slăbiciunea și chiar ingenuchiarea țerei; pentru-că este ziua, în care s'a transformat în fapt votul națiunii, condus de providență, întru alegerea celui mai înțelept dintre Monarhi; pentru că de 10 Maiu,

sunt legate cele mai mari acte săvârșite, ale căror urmări este: România Modernă.

— Aceste acte au făcut dintr'un stat slab, vasal, un stat puternic, independent, cu însemnată greutate în cumpăna puterilor Europene; dintr'un principat precariu, un regat care a capătat, prin munca fără preget a Suveranului Lui, și prin sacrificiile națiunii, dreptul de a trăi pe vecie; dintr'o națiune semi-orientală, primitivă, o națiune occidentală, civilisată cu institute culturale, care țin fruntea instituțiilor similare, din întregul orient.

— Cum s'a operat o astfel de transformare?

-- Ce mână providențială, a condus destinul României pe această cale?

— Istoria progresului și a dezvoltării poporului Român, în acest spațiu de timp, este: însuși istoria Regelui Carol: pentru că nimic bun, nimic folositor, nimic măreț și demn de recunoștința urmașilor, nu s'au săvârșit în această țară, în care să nu să simtă Augusta'i mână.

— El este inspiratorul, El este conducătorul a toate câte s'au făcut.

Națiunea a pătruns intențiunile Alesului ei, s'a mișcat la imboldul Lui, s'a supus cu încredere nestremuțată conducerei Lui; — iar ca urmare imediată, a cumineniei ei, a fost triumfurile culese, pe toate căile de activitate publică, cari au transformat-o într'un timp așa de scurt, și au pus-o pe un picior de înflorire invidiată!

— Urcat pe tronul țerei, într'un moment, când totul era întemeiat, siguranța interioară și apărarea națională, a fost prima preocupare a tânărului Domnitor Carol I.

— Soldatul distins, El însuși, bine secundat de națiune, printr'o muncă titanică, în scurtă vreme, a dotat țara cu o puternică oștire, fala nămului prin a cărei oțrotire, să se renaască, amortita energie prin nesiguranța din trecut a națiunii.

— Zece ani trecură abia, și prevedința a pus la încercare tinăra oștire Românească și virtuțile marelui ei creator și conducător: în uimirea oștirilor, cari, dateadă de secol, noua născută oștire română a avut misiunea de a scăpa pe puternicul Monarch al Rusiei și oștea lui, de o înfrângere rușinosă, de o captivitate pôte și mai rușinosă, și de a restabili, și a asigura triumful unei campanii deja compromisă.

— Consecința bravurei, a fost independența și regalitatea.

— De aceea națiunea este mândră de oștea ei, de aceea națiunea

adoră pe distinsul ei domnitor, a cărui frunte de o adâncă cugețare, a meritat și va merita să fie încununată de *laurii mărirei*

— Iată dar, în puține cuvinte, splendoră serbării de astăzi, care se cinstește cu dragoste și mulțumire de poporul român; de aceea unindu-ne glasul cu toții să strigăm din adâncul inimei:

«Trăiască bunii noștri Suverani; Majestatea Sa Regele Carol I, trăiască adorata noastră regină Elisabeta, care tot-d'auna a dovedit iubirea de țară și marea bunătate a inimei, trăiască Altețele Lor Regale Principii moștenitori Ferdinand și Maria, cu ai Lor fiu Carol, Elisabeta și Maria, spre binele și prosperitatea României.

Revista Ovidiu

1902 Maiu 10.

CALUNA

*De câte ori numai noi singuri
Treceam prin umbra de pe văi,
Indată luna după culme
Scotea privirea-i de vâpăi.*

*Și dulcea ei tovarășie
Ne însoțea în veci din zări,
Vărsând pe zimbete, lumină,
Și duioșie-n sărutări.*

*Iar tu,—ca și regina nopței—
Acum când singur stați cu ea,
Răsați îndată să-ți moși chipul
In lacrima din geana mea.*

I. P.

UN TEATRU DRAMATIC

Manoil, colegul meu de clasa II-a liceală, știindu-mă fără mijloce și nici un sprijin, spre a putea urma studiile mele, mă recomandase D-nei Cati, bătrîna sa gazdă, să mă primească și pe mine în «institut» cu prețul de 25 lei lunar, tot cum plătea Manoil și alți 4 colegi, cu condițiune însă, să mă aștepte cu plata până vine «unchiul meu» din București.

În realitate n'aveam nici un fel de unchiu și speranța noastră era să găsim vre-o meditație grasă, să pot scăpa de nemțoaică, care m'a primit pe garanția lui Manoil.

Dar lunile trecînd și eu neputînd să-i achit întreținerea, M-me Cati m'a amenințat că dacă în 7 zile nu-i voi achita datoria de 50 lei, mă va da afară, oprindu-mi, negreșit, bagajul și cărțile până ce-i voi plăti.

Ast-fel stînd lucrurile, eu și cu colegul Manoil ne-am hotărît să dăm o reprezentație teatrală în beneficiul meu.

Ne-am preparat dar timp de 2 săptămîni făcînd repetiții regulate la piesa «*Pardonul sfintei Ane*», am aranjat scena în dormitorul nostru vestibul, am emis bilete fabricate «*ipso manu*», le-am desfăcut cu prețul îndoit și întreit pe la profesorii noștri și alți cunoscuți cari mă iubeau, și în seara de 15 D-bre 1887, urma să aibă loc spectacolul nostru extra-ordinar.

..

Colegul Velescu cărase din prăvălia tatălui său șeaze funturi lumînări stela de prima calitate. M-me Cati ne-a pus la dispoziție 24 sfejnice, pentru așezarea căror fixasem de jur împrejurul pereților 12 policioare, 2 sfejnice pe fie-care policioră, iar de desuptul lor aranjasem stegulețe tricolore, și în mijlocul lor câte o ramură de brad. În primul rînd

lîngă scenă veneau 12 canapele cari reprezentau locurile rezervate, apoi scaune cu chenare aurii aduse tot de Velescu, stalul al II-lea, iar de aci până la ușa aranjasem într-o parte bănci, în cealaltă scaune de mîna a II-a.

Cu 2 zile înainte de reprezentație Manoil fabricase niște afișe de toată noștimada, pe cari le lipise colegii noștri de cu seara pe scîndurile ce împrejmuiu curtea vechiului liceu Carol I, pe ambii stâlpi ai intrării în curtea liceului cum și pe pereții stradel începînd de la «Pomul verde» și ocolind spre poște până la domiciliul D-lui Fon Settelin, profesorul nostru de gimnastică, în dreptul cărora trecătorii se opreau și citeau curioși, atrași fiind de modul cum erau executate afișele noastre.

În seara reprezentației tot din inițiativa lui Manoil, trecătorii se minunau de lămpioanele ce străluceau în amurgul serei, înșirate pe sfîră în forma unui arc de triumf de-asupra porței, la pragul căreia erau postaii colegii Sbărnea și Antoniu.

Tinerii noștri colegi erau gata să dea lămuririle convenite, veri căruia din curiozitate, ar fi întreat: ce însemnează luminația asta.

Mulți țărani, veniți cu familiile lor în oraș să târguiască, consacrand seara neceasta petreceri și aflînd că e vorba de «*teatru*», au întreat pe Sbărnea de prețul biletelor.

Acesta arătându-le că sunt și de cele cu un franc, cerură să li se dea 10 bilete.

Aceasta se petrecea între 5 și 6 și de ore-ce spectacolul urma să începă la ora 8, li s'a explicat că pot să și le cumpere de pe acum, de oare-ce mai târziu se poate întâmpla să nu mai rămăie bilete de vîndut, cea-ce făcură țărani.

La ora 6 artiștii noștri erau în ființă în vestibul.

Ne uitaram unul la altul. Velescu ne

numără: Vulcan, Manoil, Rafailescu, T. Nanu, Velescu, dar Marcu?

— Ah, iuda, țipă Velescu, are haz să ne-o facă!

Trebuia să încercăm o ultimă repetiție pe scenă, căci piesa era destul de grea pentru forțele noastre de artiști-țințari și eu care eram directorul trupei, responsabil față de public care plătise ca să'i dăm prilej să petreacă, să plângă și... să ne admire... începuși a mă îngriji serios.

Și Marcu Rosenberg, cōda clasei noastre, nu mai venea!

— Unde locuște, am strigat desnădăjduit?

Să meargă unul din noi să-l aducă.

Nimeni nu răspunde, căci nu știa unde șede Marcu.

— Ce ne facem băeți, adăogai eu îngălbenind de mânie.

— Ptiu, firi-mi-ai să-mi fi, jidane, stai tu mă, că te învăț eu minte, zise Velescu scrâjnind din dinți.

— Știți ce: n'am putea să dăm rolul lui, amicului Sbârnea? interveni Nanu.

— Poți nu știu de loc, răspunde acesta descurajat.

— Nu face nimic, ești cu rolul în mână.

— E, ție țiarde de glume Tiberica, i ripostă Manoil care tăcuse până aci întunecat.

Eu i-ascultam plimbându-mă nervos de colo până colo în lungul vestibulului.

Mă uitai la ceas: pendula mi-arăta 7 fără 20 minute... Fie-care clipă ce trecea îmi părea că strecoră în sufletul meu 100 kgr. plumb tobit.

Amețisem.

Ia să începem băeți, repetiția, căci poate ni-l va trimite cerul până ajungem la scena unde intră în rol și Marcu!

Nimeni n'avu de obiectat nimic.

Antoniou rămase la poartă în așteptarea publicului.

Sbârnea la ușa vestibulului, având în deposit o a doua serie de bilete, iar noi deghizați, am suit unul câte unul pe scenă să începem repetiția generală, cu cortina lăsată.

Pe lângă Marcu însă, ne mai îngrijora acum și întârzierea lui Vasile Prenta, secundul suflor al teatrului național din Craiova, consangean cu mine, care ne promisese concursul său gratuit. El făcuse deja 2 repetiții cu noi și se mirase văzând piesa reprodusă de mine din memorie, lucru ce nu-i venea a-l crede. Dar abia începusem noi să repetim prima scenă, când Sbârnea strigă triumfător: Marcu băeți, Marcu și D-l Prenta, uraaa... căruia i-am răspuns prin aplause prelungite în unanimitate.

Vestea aceasta întrecea pe a lui Caesar în fața Senatului. Am crezut că sunt stăpînul Universului. Imi venea să mă reped la ei să'i sărut, dar m'am abținut în fața urgenței lucrurilor. În sfârșit, putem începe, suspinați eu.

Dar Velescu, a cărui furie luase proporții la vederea lui Marcu, se repezi la el și-l inhăță de ceafă.

— Da bine Marcule, jidanule, firi-mi-ai tu să-mi fi, acuma să vine mă...

— Ce faci mă nebunule, stai mă, săriți, ajutor, țipă bietul Marcu, când a văzut că Velescu nu glumește.

El nu se supăra de porecla ce i-o detea Velescu, dar când s'a simțit strîns în mâinile lui ca de un clește, fu nevoit să strige după ajutor.

Săracu Marcu, se făcuse roșu ca racu, iar ochii i eșise din orbite cât ceapa.

— Mă sugrumi mă ticălosule, n'auți?

— Lasă-l la dracu, interveni Manoil; socotelile cu el le vom limpezi după reprezentație, să nu mai pățim alt pocinog.

Velescu îl ertă. Noi toți zoream să începem. Prenta intră în cușcă și fu gata să sufle.

Actul I îl finirăm în liniște. Pe la în-

ceputul actului al II-lea însă, primii cari populară sala fură țărani, pe care Sbârnea 'i așază în ultimul rând de bănci de lângă ușe.

Mă uitai de vre-o 2 ori prin găurica cortinei la ei și observai că ochii lor exprimau nerăbdarea și extrema curiozitate. I vedeam cum ascultați atenți la noi. De prima oară asistați la teatru, de aceea de câte-ori auzeau, vre-un ris sgomotos, de după cortină, își dedeau cu cotul, se uitați întrebători unul la altul și așa pluteați în nesiguranță, ne având idee clară de ce va urma să se întâmple și dacă se va ridica vre-odată «perdeaua aia».

La începutul actului al III-lea, își făcu aparițiunea Anagnostachi, profesorul meu de Elină, însoțit de D-l Strajanu și în urma lor M-me Cati cu nepoatele, două germane blonde, pe care Sbârnea avu grije să le așeze pe 3 scaune din Stalul al II-lea mai în față. Nu trecură 5 minute și o grupă de liceani din «ai noștri» se strecurară unul după altul la statul II; numărul lor se îndoi prin imediata sosire a internilor statului de la liceu.

Sosi și nenea Arghir crușoveanul, însoțit de două familii în total 8 persoane, cari fură conduși și poftiți de Sbârnea pe canapele. Iată și Petcu, bragagiul nostru din curte, însoțit de odrasla lui, un găligan cât o prăjină, de nu'l încăpea ușa, Petcu, deși nu mai văzuse teatru, totuși își lua aere de cunoscător al acestor lucruri și explica fiului său—un vițel la poarta nouă—că au să apară în curând niște comedianți cari au să scotă panglice pe gât, au să mănânce foc și câte alte nădrăvenii nu anticipa Petcu lui fiu-său, ce aștepta nedumerit să'și facă aparițiunea comediantii. Lângă Petcu și fiu-său veni să se așeze Gheorghe plăcintaru, care ne creștea cu plăcintele și brânzoi-cele sale calde. A... ha, nu ne-a uitat nici Diaconu Porumb....

— Avem și fețe bisericesti, imi șopti Velescu. Sosiră și neamurile lui Marcu, apoi familia lui Tiberica.

Rafailescu își invitase pe patronul său, un cismar român de lux, căci uitai să pomenesc că Rafailescu este mizeriaș, dar când era vorba de artă, cu toate că natura fusese vitregă cu el și nu voise să'l înzestreze cu un fizic la înălțimea talentului său, totuși lupta din respecturi să urmeze lui Milo.... Era un băeat vesel, brunet la față, cu ochii vioi, cu fruntea lată, la mișcări agil ca o veșnică, însă la talie înalt numai de o șchioapă și cu capul fixat într-o parte, ast-fel în cât. când simțea nevoie să se uite îndărăt, trebuia să se întorcă cu totul. Aceste erau defecte cu care îl hărăzise natura, defecte ce făcuse ca Melpomena să'i închidă pentru tot de auna porțile templului artei. Dar el nu se lăsa învins nici mort, juca teatru la porța templului zeiței. Ast-fel, nu-I scăpa ocazie să nu fie pururea în mijlocul tinerimei studioase și să nu întreprindeze roluri însemnate în ciuda Melpomenei. Da, înregistrez cu drag numele acestui nefericit copil care era în stare să-ți smulgă aplausele din baerile inimei, văzându-l cum îți face pe Baba Hârca ori pe Barbu Lăutarul.

Amintindu-mi de sermanul Rafailescu, cel ce visa să calce pe urmele lui Milo, dacă ar fi avut flexibilitatea cefeii altora și ar mai fi crescut cu o palmă cel puțin, am făcut să peardă răbdarea cetitorul nervos, dar fie sigur că ne apropiem de partea interesantă.

Lumea din vestibul începuse să tropăie din picioare și să bată din palme, ca semn că trebuie să începem.

Mă uitai din nou la ceas; era 8 fix. Repetiția actului al IV-lea n'am mai putut-o face, căci aveam nevoie să ne reculegem, apoi lumea ne-ar fi auzit tot ce spunem.

Maî aveam o $\frac{1}{2}$ oră și trebuia să începem. Cum nu ne lipsea încă vechea credință strămoșească, am început să facem cruci să ne ajute D-zeu, să eșim cu fețele curate, întocmai cum obișnuiam să manevrăm cu mâna pe sub bancă, când auzeam numele nostru rostit din gura profesorului că ne chiamă la lecție.

Numai Marcu privi la noi jenat și n'avu curajul nostru de a ne imita.

— Inchină-te și tu pe legea ta Iudo, îl sicăi Velescu, însă Marcu dete din cap în semn de negare și se ascunse ca plouat pe după o culisă.

În salon se auziră iarăși tropăituri.

Prenta sună pentru întâia oară clopoțelul.

Publicul se liniști.

Ne așezarăm fie-care la locul nostru. Eū, în primul rând în picioare, Joslina se apropie chochetă lângă mine.

Rafailescu, Velescu și Marcu făceau pe pescarii, deghizați cum nu se putea mai bine.

Prenta sună pentru a doua oară clopoțelul și după un minut, unul din ai noștri ridică cortina.

Vederea noastră fu salutată de un ropot de aplauze.

Am început să intrăm în materie. Eū, deși eram stăpân pe întreaga materie, totuși emoțiunea îmi tăia răsufletul. Lui Tiberica Nanul (Joslina) îi mergea gurița ca o moară. N'astepta nici să-i dau replica, de aceea trebuia să-i fac din când în când semn cu mâna, să nu înceapă, că mai am de spus, de oare-ce mă temeam să nu ne încurcăm la vre-o replică, că apoi încurcați rămâneam.

Tiberica avea momente, când uita că aci suntem pe scenă și nu în fața profesorului.

Auzii pe unul din bancă: da bine 'și-a învățat rolul, D-șoara, mă!

Am înțeles aluzia.

În fine, ne-am terminat cu succes rolul din primul act și acum urma să ne

retragem pentru ca să intre în scenă pescarii cari aveau să desfășoare acțiunea mai departe.

Prin modul cum ne-am îmbrățișat de despărțire, am reușit să stărnim un nou ropot de aplauze. Se auzea din staluri: bravo, bravo, bis, bis... Publicul ne chema pe scenă, noi ne-am luat de mână și după ce ne-am înclinat, ne-am retras victorioși pe după culise, apoi în culmea bucuriei, sărirăm unul de gâtul celui-lalt și toc, toc, ne sărutarăm în bot ca și cum am fi câștigat tot universul.

Pescarii — și cu deosebire Rafailescu, care era un comic născut, avură un succes — ca și noi, ast-fel că — sfârșitul actului I a fost un triumf artistic pentru toți — fapt care a contribuit să ne luăm avânt de aci 'nainte.

Actul al II-lea și jumătatea actului al III-lea merse crescendo.

Între pauze auzeam glasuri mulțumite:

— Ce D-le! Dar cine s'ar fi așteptat de la niște copii atâta? — au jucat ca niște artiști consumați!...

La jumătatea actului al III-lea însă, o Zei, o Melpomene, cum nu 'ți-a fost milă de noi?... Dacă aveai ce aveai cu bietul Rafailescu... d'apoi în ghehena răsbunării tale contra lui, să ne vâri și pe noi... frumos 'ți-a stat?

Dar ce se întâmplase.

Joslina-Tiberica era în rol cu Marcu.

Tiberica, cum am spus, știind bine rolul, nu lăsă să sfârșească bietul Marcu și i-a luat-o înainte.

Terminându-și frasa însă, aștepta replica lui Marcu; acesta știind că i-a mai rămas o frază nespusă din dialog, se întoarse înapoi, adică la pasagiul anterior, și după ce termină, stete cu ochii țintă la Joslina — care văzu că Marcu a greșit, având însă prezență de spirit, trecu mai departe — dar Marcu nu mai auzea ce spune Tiberica, el era ocupat cu alt-ceva: se gândea să descurce în-treg pasagiul, de unde l'a încurcat Ti-

berica. In zadar Prenta se chinuia sub cușcă și cu mâna căuta să-l facă atent ce trebuie să spună, în zadar toate, căci Marcu cu ochii în pământ cu mâinile împreunate rămăsese ca un Sachiamuni pe buzele căruia, în situația în care se afla părea că-i flutură cuvintele: *a fi sau a nu fi*.

Tiberica spăimântat de tăcerea lui, îl privi crunt—Marcu simți înțepătura acestei priviri, dar ce folos nu putea să deschidă gura.

Publicul părea că amorfise. Nimeni nu mai resufla.—Mulți mai sensibili la penibila scenă—se îndoise și căutau să-și ascundă capul la spatele vecinului.

Noi în fundul scenei, încremenisem de groză și rușine.—Tot Marcu trebuia să ne cernească obrazul.

Cu greu am reținut pe Velescu, care vroia să se repeadă la el să-l sfășie—cine știe ce s'ar fi putut întâmpla! Am fi dat de subiect artiștilor să alcătuiască o nouă dramă pe sēma noastră. Aveau ce serie. Material bogat: sărăcie, nevoi, luptă pentru viață, arta mijlocitoare, neputința de a mănui această armă cu 2 tășuri în mâinile noastre, săgerarea unor inimă tinere, tremurul, groaza sufletelor noastre de a ne vedea sfărmate toate visele și speranțele. În sfârșit, întreaga gamă a sentimentelor.

Dar tăcerea aceasta mormântală și groaza care stăpânea sufletele—intr'o clipă fu transformată într'un sgomot auzitor și aplauzele erupseră cuprinsul vestibulului, cum erupe spațiul lava vulcanică.

Ce se întâmplase?

Tiberica perzându-și răbdarea, isbucni ca o vijelie:

Zi-mă fire-ai al dracului de jidan să fii că e rîndul tēu... acum n'auzi?
Și-i și cărpi două palme, încât sērmanul Marcu, văzu scānteii verzi pe dinainte.

Uraaa... uraaa... bravo Tiberica, bravo... uraa bis!... bis...

Tiberica însă nu se mulțumi numai cu atât, ci întorcându-se cu fața spre public adaogă:

— Poți zēu așa, dacă nu și-a învățat rolul, ce a căutat să vină aci?

Marcu dispăruse ca și cum n'ar fi existat.

Cuvintele aceste fiind zise cu zimbetul pe buze—avură efestul să stănească o nouă furtună de aplauze; dar de astă-dată rideau profesorii, rideau elevii, rideau sgomotos și țărani să se tăvălească, rideam și noi să murim printre culise.—Lă aceste cortină se lăsă, dar publicul recules, chemă pe Nanu: Joslina Joslina, bravo Joslina!!

Ast-fel întâmplarea această transformă drama noastră într'o tragică-comedie, care mulțumi publicul și fie-care acum striga sgomotos: nu-mi pare rău că am plătit, căci am ris pentru 100 lei—și aceasta mulțumită lui Tiberica—și lui Marcu.

Ne-am forțat eū cu Nanu și cu Manoil în actul al 4-lea să reabilităm reputația dramei și totuși parcă nu mai avea nici un farmec, căci publicul aștepta cu nerăbdare să se mai întâmple vre-o ciocnire monstră între Tiberica și Marcu, care din nenorocire nu mai avea nici un rol.

— Dar fie-mă, că am ris, ziceau țărani și tot așa spuneau și boerii.

Partea II-a a spectacolului a fost salvată de Rafailescu care a reprezentat uimitor de bine pe Barbu lăutaru, cuplele din Baba Hârca și multe alte vode-viluri—întreținând publicul până la 1 din noapte.

Tot în seara aceea plătisem M-meii 200 lei, adică 50 pe trecut și 150 pentru alte 6 luni de aci înainte.

Fața de această sumă respectabilă Cati ne-a adus într'o tavă prăjitură preparată din vreme pentru crăciunul nemțesc și ne dete să bem vin negru.

Târziu de tot ne-am culcat în seara aceea. De prima oră auzisem pe M-me

Cati fredonând un cântec german din tinerețe.

În dimineața zilei, ca nici odată ne-am trezit într'o căldură dulce în vestibulul nostru, iar la spălător am observat apa curată, prosop nou și ca culme ghetele mele lustruite, încât putea cine-va să-și oglindească mustața pe luciul lor.

Ce schimbare desăvârșită, Doamne, în vestibulul nostru! Când ne-am întors din oraș, am găsit pe jos scândurile frecate cu peria de luceau ca aurul. cearșafurile primenite, iar pe masă cărțile aranjate și colac peste pupăză, într'un pahar... un buchet cu flori.

O tu ban, ban, ce mare secătură ești!

Constanța 1902.

Petru Vulcan.

LA GURA SOBELI

*Un vînt răscoală de eu vreme,
Cîmpia adormită greă
Și fără de tihnire geme...
În pîlcuiri fulgii cad mereu.*

*Văzduhul nu-î mai mistuește
Atîția năvălesc de mulți,
Nu-î clipă care nu vuește,
Și spaimă țî-e numai s'ascuți.*

*Naintea flăcărilor line,
Ce 'n sobă pașnice să frîng,
Șezînd mereu mă strîng de tine,
Și 'n mină minele îți string.*

*Și blînd mă prinde-o fericire,
Ce'mî stinge trudele pustii,
Crezînd că port a mea iubire
În sînul unei veșnicii.*

I. P.

Sfintii Impărați Constantin și Elena

În anul 293 după Hr. Galia și Britania erau stăpânite de Constantin Hlor. El era soldat bun și descendentul din Impărații Claudii Ilea și Vespasian, de aceea și familia sa purta numele de Flavia.

Pe când era încă numai oficer în armată, luă în căsătoria pe Elena.

Toți istoricii englezi, citează că Împărăteasa Elena, era din țara lor și că marele Constantin s'a născut în Britania. După *Leland* și istoricul *Glastenburi*, Elena era unica fiică a regelui Coilus, care a fost tot-d'auna prietenul Romanilor, de la care primise suveranitatea sa.

Henric de Hunticton citează că Coilus era Coel, care pentru prima dată înconjură cu zid și înfrumuseță *Colhensterul*, numit ast-fel după numele său.

Acest oraș s'a lăudat mult timp, că a dat naștere Împărătesei Elena; iar marca sa a fost o Cruce între patru corone, în amintirea descoperirii sfintei Crucii, de sfînta Împărăteasă.

Primul fruct al căsătoriei dintre Constantin Hlor și Împărăteasa Elena a fost *Constantin*, care fu crescut sub îngrijirea mamei sale.

Pe când în toate părțile imperiului, creștinii erau persecutați în modul cel mai îngrozitor, Constantin Hlor și Sfînta Elena, fiind din familia Flavia, care încă de

pe timpul lui Vespasian, numera mulți creștini în sânul ei, de sigur cunoșteau din pruncie adevărurile religiei creștine, așa că nu numai că nu-i persecutau, ci crezându-i de oamenii cei mai cinstiți, îi aveau ca consilieri și îi întrebuințau chiar în administrație, învățând și pe fiul lor Constantin buna cinstire și dându-i o educație cu adevărat creștină.

Constanție Illor, crescând pe Constantin, ast-fel l'a lăsat urmaș al său, având sub stăpânire insulele Britanice.

Suindu-se pe tron Constantin, mai întâiu publică edicte prin care oprea cu severitate persecuțiunile pornite contra creștinilor din cauza religiei lor, ba încă i-au și îmbrățișat, făcându'și dintr'nșii o oște puternică.

La Roma din contră, Maxenție fiul lui Hercule, persecuta în mod îngrozitor pe creștini, așa că Constantin mișcat de Dumneșeiasca râvnă și pe Cristos chemând în ajutor, plecă în contra lui Maxenție, spre a veni în ajutorul creștinilor.

Vedând Dumnezeu curățenia sufletului său, i s-a arătat mai întâiu în somn, apoi într'u amiază-zi a vădut pe cer semnul cinstitei Crucii cu cuvintele: «*Intru acésta vei învinge*». Cu semnul acesta în fruntea oștirea sale, mergând la Roma, a biruit pe Maxenție și l'a aruncat în Tiber înecându'l lângă podul Balbia, și ast-fel a scăpat

pe cetățenii Romei de tirania acestuia, apoi intrând în Roma, a înfipt într'o piață semnul crucii și îndată a dat voce creștinilor să săvârșească fără oprire, obiceiurile credinței.

Licinie, care împărătea în răsărit, deveni gelos de prosperitatea lui Constantin și luă armele în contra lui. Constantin însă îl învinse lângă Cibala în Panonia la 314 și mulțumit cu aceasta îl propuse pacea.

Licinie tot-d'auna sfâșiat de ambiție, ce datora bine-făcătărului său, îl insultă din nou, începând să persecute pe creștini în ciuda lui Constantin.

Sub Licinie suferiră martirul și cei patru-deci de mucenici. Indemnă pe Sarmați a năvăli în provinciile romane, făcându-se ast-fel urât și de ai săi pentru avariția, desfrânările și crușimea sa.

Marele Constantin după ce a întrebuințat toate căile de împăcare, i-a declarat război, făcându-se apoi mari pregătiri și de o parte și de alta.

Armatele lui Licinie erau mai numeroase și se lauda că de va învinge va extermina pe inimi, mai ales că și magii îi promisese această victorie.

Marele Constantin însă, se pregăti la luptă prin rugăciune, post și singurătate. El porunci armatei sale să poarte steagul cu crucea, ceea-ce înspăimântă pe Licinie care fu învins de trei ori: o-

dată la Adrianopole în Iulie 324 perzând 34.000 oameni; altă dată la *Calcedon* unde rămase abia cu 3000 ostași din 130.000 ce-l avea. În fine căzu singur în mâinile lui Constantin, care îi cruță viața, isgonindu-l la Tesalonie. Dar fiind convins că nu se va mai îndrepta, îl condamnă la moarte în anul următor, rămânând singur stăpânitor peste toată împărăția Romană și a toată creștinătatea.

Tot în acest timp, văzând desbinarea ce domnea în Biserică, pentru neînțelegerile dogmatice și disciplinare, a înlesnit Episcopiiilor din toată lumea, adunarea într'un Sinod ecumenic ce s'a ținut în Nicea la anul 325, unde s'a făcut mărturisirea de credința cea adevărată, condamnându-se nerușinatul Arie, care hulea zicând: Că Fiul lui Dumnezeu, ar fi de faptură și nu de o ființă cu Tatăl

Împăratul Constantin fiind bolnav de niște bube pe corp (Vezi pe larg Sinaxar în Mineiu pe Maiu 21), pe de o parte fiind convins de puterea credinței creștine, iar pe de alta fiind povățuit prin vis, de Sfinții Apostoli Petru și Pavel, se botează de Silvestru Papa al Romei, eșind din apa botezului, tămăduindu-se de bubele ce avea.

Tot în acel timp se botează și mama sa Elena, a cărei convertire a fost cu atât mai perfectă, cu cât ea tot-d'auna a practicat virtuțile cele mai strălucite distingându-se mai ales prin pietate și iubirea de săraci.

Fiul său o iubea și o respecta, el uita că era stăpânul lumii și se părea că ține puterea numai să împlinească dorințele ei. El o declară Augustă în fața armatei și în toate provinciile sale, și voi să se bată în onoarea ei medalii cu numele *Flavia Iulia Elena*.

Deși bătrână, Dumnezeu îi prelungea zilele pentru ca prin exemplele ei, să se întărească Biserica, pentru înălțarea căreia fiul său, pusese în serviciu autoritatea sa. Uitând de demnitatea ei, avea mare plăcere a lua parte la serviciul divin printre credincioși. Stăpână peste averea imperiului, se servea de ea numai pentru fapte bune. Ori pe unde trecea se simțea dărnicia ei, fiind mama tuturor nenorociților. Zidind bisericii le înpodobeau cu odore și vase de mare preț.

În anul următor Sinodului din Nicea, Constantin scrisese lui Macarie Episcopul de Ierusalim, pentru marea biserică pe care voia să o facă acolo, cum și pentru restaurarea bisericilor celor ruinate de păgâni.

Sfânta Mare Impărăteasă Elena de și în vârstă de 80 ani, se însărcină ea cu executarea acestor lucrări pioase. Ea avea mare dorință de a descoperi Crucea pe care murise Mântuitorul lumii. Dorința sa a fost împlinită, căci avu fericirea de a o afla lângă Sfântul Mormânt și pe care cu mare bucurie a dus-o în sfânta cetate.

Cercetă cu multă evlavie locurile sfinte înpodobindu-le cu edificii pompôse; chemă din exil pe mai mulți și dădu libertatea acelor care erau închiși sau care lucrau în mine; făcu daruri comunităților și revărsă bine-facerile sale pretutindenea pe unde mergea.

Înainte de a pleca din Palestina, adună pe feciôrele consasrate Domnului, le dădu o masă, servindu-le însă-și cu mâinile sale. Intorcându-se la Roma, simți că i se apropie sfârșitul și dădu sfaturi fiului său să domnească cu înțelepciune și conform cu legea Dumnezeiască; apoi luându-și ramas bun de la toți ai săi, adormi în Domnul în luna August anul 326, în al 12-lea an al domniei lui Constantin, care cu această ocazie dădu serbări mărețe la Roma, timp de trei luni. Sfânta Elena fu înmormântată cu mare pompă și i se făcu un monument de cărămidă în formă rotundă, unde puse corpul într'o urnă de profir.

Marele Constantin după patru ani ai monarchiei sale, a preînnoit Bisaniul și retrăgându-se de la Roma, a pus scaunul în Constantinopole, numindu-l *Roma nouă*, stabilind tot-odată aci și o episcopie sub numirea de *A Constantinopolului și Romei cei nouă*.

După o domnie glorioasă de 24 ani, când s'a început războiul cu Perșii, s'a retras în Nicomedia, unde a trecut către locașurile cerești, iar corpul său a fost dus cu

mare pompă în Constantinopole și îngropat cu cinste în Biserica Sfinților Apostoli, ce era zidită de el. Tot-d'odată pe piața Constantinopolului se făcu o cruce mare, iar de o parte și de alta, statuia sa și a mamei sale, asemenea cum se ved zăgrăviți până azi în bisericile noastre. Ei sunt sărbătorii de Biserica Ortodoxă la 21 Maiu al fie-cărui an.

Pr. Sachelar Nicolae V. Paveliu.

1902 Aprilie 30 Constanța.

CUGETARI

Cu cât luptăm în contră unui sentiment, cu atât la el ne gândim . . . și a ne gândi, este a nu'l putea învinge . . .

Cunosc un singur fel de fericire: a inimei,—este a nu o fi avut.

Ne place a da la soare, și a primi în umbră.

L:ia Stergenuț - PISO

1902 Apr. 21 Constanța.

ILUSIUNI

Ce amintiri plăcute din viața mea de copil mi-au sugerat primirea unei reviste, la care un nepot al meu, copil și el acum, figusează cu titlul de ghi-ciți ce mare titlu? Vice-Bibliotecar la revista «Embrionul»

— De sigur pentru el Marea revistă «Embrionul».

Această întâmplare m'a făcut să întorc din cartea vieții mele câte-va file în urmă, file lăsate de mult uitărei, și pe care acum cu cât drag le citesc.

Mă întorc cu vre'o două-zeci de ani în urmă.

Eram prin clasa V-a a liceului și îmi părea rău, că nu purtam uicii un semn distinctiv de «student în cursul superior».

Pe atunci Alexandru Șonțu își începuse cariera lui de poet și grupase în juru-î mai mulți tineri în scopul de a face o societate literară științifică.

În imaginațiunea noastră de copii, ne apărea ca un semigeniū, ori de câte ori la întrunirile ce avem ne înflăcărea mintea prin discursuri în care cuvântul de «patrie», «românism» nu lipseau nici odată.

Ajunsesem ca din micile noastre economii să înjghebăm o societate științifică literară.

Câte greutăți n'am întâmpinat noi oamenii de știință și de litere în darea numelui ce trebuie să poarte societatea noastră și după multe, lungi și aprinse discuțiuni, în care unii erau de parere ca societatea să se numească «câmpul cu florile» alții «propășirea neamului» etc. ajunserăm în fine la pomposul nume de «Santinelă Românilor».

Gândiți-vă «Santinelă Românilor». Niște copii din cursul superior al liceului căci trebuie să știți că cei din clasele inferioare n'aveau nici măcar dreptul să trecă pe la poarta localului unde țineam noi ședințe.

Societatea de bine de rău, sau mai mult de rău de cât de bine, s'a fondat, a trăit; cât timp, nu

mă întrebați, căci mi-e rușine s'o spun.

Îi trebuia un organ ca să știe lumea că Românii aveau în noi o santinelă, căci se putea o societate literară-științifică fără revistă?

În fie-care zi, eșind de la liceu ocoleam prin Lipscași pe la tipografie ca să ved dacă a apărut cel puțin coperta, căci la drept vorbind de rest nu prea mă interesam.

După 2 săptămâni de alergătură pe la tipografie m'am plictisit, sau de ce n'ași spune-o:

Intr'una din zile tipograful mă întâmpină cu cuvinte: Domnule, revista D-vs. nu va apare, căci nu mi s'a plătit de cât pe jumătate din cost și pe credit nu o tipăresc.

Apel călduros la membri care nu-și plătise cotizația, numai că țineam că revista să apară.

În fine după câtă-va așteptare, ce momente fericite: La o întrunire, Șonțu apare la mijlocul nostru cu un vraf de cărți. Era fructul ostenelelor noastre, era revista «Santinelă Românilor».

Cu o nerăbdare vădită întorc coperta și pe contra pagina ei citesc între alte persoane din redacție și numele meu în funcțiune de bibliotecar al unei biblioteci care nu exista.

Ce glorie și nici nu putea fi altfel, când pentru prima oară numele meu avea onoarea să fie tipărit.

Să fi îndrăznit atunci cine-va să mă atace în «Santinelă Românilor» sau să-mi spue că eu nu lucrez nimic pentru propășirea neamului, că imediat întor-

ceam contra pagina copertei, îi vâram revista sub nas: Ce nene, crezi că noi stăm cu mâinile în sân? Citește, și îndrăznețul rămâ-nea paf, când citea numele meu tipărit cu litere gróse: «De, zicea el cu oare-care respect în fața bibliotecarului revistei» credeam și eú că... îngăimând cuvintele le înghitea pe jumătate.

De atunci mi-am luat rolul în rerios, mi-am pus la poartă o cutie de scrisori pentru primirea revistelor de schimb, corespondențe etc.

Pe cutie sta scris: «Revista Santinela Românilor».

Orî de câte-orî veneam acasă aveam grija să deschid cutia și ce crudă decepție: în timp de o lună cât am funcționat ca bibliotecar și cât a trăit revista, n'am avut mulțumirea să am măcar o revistă, de cât din când în când colegii sau cei de a casă aruncau câte un plic în bătae de joc.

După două numere revista a încetat din lipsă de fonduri, pentru aceleași motive a murit.

Și acum când caut printre cărțile mele uitate și dau peste vreun număr din acea revistă, cu acelaș drag acum ca și atunci, citeșe pe contra pagina copertei numele meu tipărit cu litere gróse și întorcându-mă cu 20 de ani înapoi ca prin vis îmi amintesc de atunci.

Această revistă mi-a devenit așa de dragă acum! În ea parcă se oglindește întreaga mea viață.

Cap. Demarin.

Majestății-Selle Regelui Eduard al VII

AL ANGLIEI

I

O! și pleci, copil iubit! la război, în de-
părtare...
Să'ți verși sîngele din tine, să'ți jertfești
vieța în flóre.
De-un pămînt strein și jalnic ud de sînge
creștinesc.
Vai! *Războiele* acestea cum de nu se
mai sfîrșesc!?

II

Cum de nu se-impaeă—odată, sésvrăti-
rea omenească
Cum frăția și Unirea nu mai vin să ne
îmblîndească!?!
Și, se curme odată lupta, pentru ape și
pămînt
Care, în loc să ne sporească, ne duc re-
pede în mormînt.

III

Câți părinți bătrîni și gârbovi feciorașii
își jelesc?!
Cîte frunți tinere albe de cadavre se
lipesc!?!
Cîți copii lipsiți de tatăl ce-a perit pe
câmp de luptă?
Umplu strada morți de fóme, ghemuiți
sub sdrénță ruptă?

IV

O, Puternici Impărați! Principi, Regi și
Domnitori!
Incetați odată vrajba, fiți și voi mai sim-
țitori!
Ah! uniți-vă cu toții, Inimî nobile și
mari;
Legăturile eu obșteă vă vor fi atunci
mai tari.

V

Adevăr, Pace-Infrățire, pe pămînt s'ar
coborî;
Atunci, pisma, și mîndria dintre ómeni
vor peri.
Vom trăi cu toți-în pace, patria s'a îm-
bogăți
Iar poporul, mic și mare, înmîit vă va iubi;
Vom pleca cu drag genunchii către bu-
nul Creator
Implorînd: Dar, vieță, milă, pentru Regi
în viitor!

Carol I. 1902 Martie 30.

Eleonora I. Predescu-Nour

IUBIREA UNUI POET

SAU

TRAIAN DEMETRESCU ÎN „AQUARELE”

În No. 4 anul I-iu al acestei reviste, D-nul P. Vulcan a început un studiu asupra poetului Traian Demetrescu. Cu cât vor fi mai mulți scriitorii, care să se ocupe de opera vre-unui poet, cu atât viața, felul de a fi și de a cugeta al poetului vor fi mai mult cunoscute. La noi studii complete — sau mai bine zis monografii speciale despre viața și opera vre-unui poet român sunt prea puține. Despre Traian Demetrescu s'a scris prin multe reviste, însă ceva separat, nu; de aceea așteptăm că lucrarea D-lui P. Vulcan să apară în întregime, ca să ne cunoaștem și mai bine pe sensibilul nostru poet Traian Demetrescu.

* * *

Opera unui scriitor reflectă temperamentul lui. Noi când vom citi o lucrare a vre-unui poet — spre exemplu — vom vedea din ea cum este poetul, — fiindă veselă sau tristă; căci e știut, că un scriitor, de felul lui vesel, nu poate scrie ceva trist.

Citind o poezie vom putea ști în ce stare fiziologică se afla poetul, când a scris-o; și în poezie, mai cu seamă aflăm pe poet în toată făptura lui.

Aceste cuvinte mi-le spuneam,

când am citit volumul de poezii al lui Traian Demetrescu — «Aquarele»¹⁾. Din aceste Aquarele reese iubirea lui Traian, ce a avut-o pentru o damă din «înalta» Societate craioveană; — poetul e născut și a trăit mai tot timpul la Craiova. Această damă avea

*Un trup înalt și mlădios, subțire,
Ca un salcâm crescut abia de-o vară*

care

*C'un gest te farmecă de'nfiore*²⁾

El a iubit mult pe această femeie, dar ea i-a fost necredincioasă; însă, poetul e bun și-o iartă:

Ce-mi pasă dacă e necredincioasă!..

dar o iartă numai în schimbul unei virtuți

...Să fie în veci frumoasă...³⁾

chiar și de-l înșeală

De două ori pe săptămână.

Când Traian o certa, că-l înșeală mereu, ea îl desmerda și-i spunea:

Așa 'ți-e scris norocul!⁴⁾

Vezând și el cum e răsplătit pentru iubirea lui, ne dă o povață, pe care o fi aplicat-o și poetul:

Și dacă te înșeală-o fată,

Bea un pahar mai mul, și tac;

Și cată altor fete 'ndată,

*Mult mai frumos, să le plac!*⁵⁾

1) Traian Demetrescu Aquarele (poezii) 1896, Iași. Colectia Șaraga No. 59.

2) V. Necredincioasa pag. 9.

3) V. Necredincioasa pag. 10.

4) V. Biletul de noroc pag. 15-16.

5) V. Bătrînul artist pag. 34.

Vezënd că e înșelat, totuși mai
avea iluzii de iubire:

...Sfintele nimicuri
S'aũ dus, s'aũ risipit;
Doar una
Mai am: că sunt iubit!¹⁾

El crede!... Dar ea?

— Hei încotro? 'l întrecabă vîntul
— Alerg spre draga mea!

...
— Atunci din drumul tũu le'ntoarce,
Dacă voești să-ți mai rămãe
Ilusia din urmă!²⁾

Ea nu l'a iubit! De ce? Poate,
pentru că considera iubirea ca o
glumă, căci Traian îi zice:

— Pe o foae din album ți-am scris
O frasă și un nume;
Iar tu, rîzënd încet, mî-ai zis:
Că nu te'nerezi în... glume³⁾

* * *

Ziua când s'aũ întãlnit amãn-
doi era:

...O vreme tristã.

și amãndoi erau la fel,

Ea tot-deauna neiubitã
Eũ tot-deauna neiubit.....⁴⁾

Am vezut mai sus, că el nu-l
imputa femeii, pe care o iubea,
căci probase și el, că inima ome-
nească nu poate fi constantã. Și
el cam tot așa era.

Am poposit o noapte, vere,
La o cãrciumãreasã 'n sat
.

Și nu mi-e cã i-am lãsat punga,
Dar i-am lãsat și inima...¹⁾

Dacã el lãsa inima la altele, de
ce sã n'o lase și iubita lui la alții?
Dar ce e cu asta? Ei cãtre ei
n'aũ nici o iubire

...El îi reciteazã
Sonete din Musset culese.
Ea tace și ofteazã.

...Intãlnirea lor se-nehide
C'o stringere de mãnã

El un copil! Ea o copilã!
Sunt amãndoi copii!²⁾

Iși scrieau necontentit. El îi pãs-
tra scrisorile, într'un vechiũ sertar;
și într'o zi s'a apucat de le-a re-
citit și a început să rîzã rîsul
ironiei, căci era o vorbã ce suna
fãrã înțeles,

Și ce se repeta mai des, —
Era cuvîntul: Tot-d'auna!³⁾

Și în poeziile rămase de la el
ne povestește și ce femeie i-a
plãcut:

Eũ n'am iubit prințese saũ marchise,
Și n'am visat, ca alții, la regine:

...
Dar 'mî-ai plãcut femeile acelea
Cu inimile simple, arzãtoare,
In care tot rămãn schintei, ecouri,
Și chiar atuncea cãnd iubirea moare.⁴⁾

Așa trebuia să fie femeea, pe
care a dorit-o el, dar să vede că
n'a fost așa.

Și dupã ce vede cum a fost iu-
bit zice:

1) V. Ilusia din urmă pag. 42.
2) V. Ilusia din urmă pag. 41-42
3) V. Gluma pag. 48
4) V. Cit o viață pag. 59-60.

1) V. Farmec pag. 71
2) V. Cepii pag. 87-89.
3) V. Ironie pag. 115.
4) V. Cãntec de Bohem pag. 116.

*Pe când trăiam fără să știu
Ce e iubirea și durerea,
Mereu doream să le cunosc
Și să le împărtășesc puterea.
Azi când trăiesc știind ce e
Iubirea ca și suferința,
Imi pare rău că n'am știut
Să prefălesc ce-î neștiința.¹⁾*

Și din cauza acestei iubiri Traian Demetrescu a avut să sufere mult, fiind de felul lui o fire prea simțitoare. El a iubit foarte mult, însă n'a găsit iubirea pe care o căuta.

Craiova.

Dem. D. Stoenescu.

CRONICA

NOUA BISERICA IN CONSTANȚA

N'avem cuvinte prin care să putem lăuda nobila și creștineasca pornire a cetățenilor orașului Constanța pentru zidirea unui nou locaș de biserică. Asociindu-ne dar și noi la această mișcare, le promitem a-le da tot concursul nostru desinteresat, puindu-le în acest scop la dispoziție coloanele revistei «Ovidiu». În numărul viitor vom publica procesul verbal dressat de cetățenii Constanței prin care aleg din sînul lor un comitet însărcinat de a aduna fonduri, cum și adresa comitetului ales către Primăria Constanței, prin care solicită aprobarea.

Revista «Ovidiu».

1) V. Azi pag. 120.

BIBLIOGRAFIE

Revista «*Doina Doinelor*». Am pus-o în frunte pentru că e cea mai tinără și cea mai entusiasată din organele literare ce ne-au sosit în schimb la redacție.

Redactată de inimosul tiner Gh. Marinescu în comuna Mărgineni-Munteni din județul Bacău, la început, n'aveam curajul să mă pronunț asupra acestei flori gingașe — raportând-o la timpul pososomorât al nașterii sale; dar, acum a intrat în vârsta deplinei tinereții, cu o vigoare pronunțată din număr în număr, și nu pot de cât să-î urez adânci bătrânețe.

Această revistă de alt-fel așa, cum se presintă în ultimul număr, e superioară multor reviste similare, însă cu pretențiuni și am convingerea că sub direcțiunea D-lui Gh. Marinescu nu va putea de cât să înflorească mereu. În coloanele ei se pot găsi articole care folosesc cu succes nu numai țărânilor căreia i se adresează, dar și nouă, care avem nevoie de multă consumație intelectuală. Atrag atențiunea tuturor doritorilor de lumină asupra «*Doinii Doinelor*», să se aboneze, prețul abonamentului fiind numai de lei 8 pe an.

SPRE ȘTIINȚA

Din cauza serbătorii naționale Zece Maiu, revista «Ovidiu» a apărut cu o săptămână întârziere.

Cărțile primite la Redactia Revistei "OVIDIU"

PENTRU BIBLIOTECA din GOPEȘI (Macedonia)

Comitetul de inițiativă pentru înființarea unei biblioteci naționale în comuna Gopeși (Macedonia) în privința căreia bibliotecii am publicat în numărul 2 un apel călduros către autori; aduce viile sale mulțumiri D-lui Dim. Drănicénu, casier al căilor ferate române la Râmnicu-Vâlcei și D-lui Dem. D. Stoenescu, vechiul nostru colaborator, pentru atențiunea ce a acordat-o comitetului, grăbindu-se a trimite operele lor destinate bibliotecii în cestiu.

De la cel de întâiu s'a primit: *«Istoricul căilor ferate»* cu . . . planșe în text; de la cel de al doilea, *«Escursiunea studenților români în grecia»*.

Studiul documentat al D-lui Drănicénu mi-a procurat o plăcere deosebită.

Intr'un stil limpede și curgător, D-sa ne desfășoară peripectivile prin care a trecut în diferitele epoce evoluțiunea și progresul căilor ferate, în cât fie-care pagină te captivează, prin interesul știin-

țific ce-l prezintă, puindu-te în curent cu lucruri și fapte despre care n'am avut nici o idee precum și de eforturile uriașe ce a desfășurat omenirea, pentru a le moșteni noi pe de a gata.

Recomand cu totă căldura sufletescă cartea D-lui Drănicénu tuturor iubitorilor de cunoștințe noi, iar pe autor îl rog să primescă felicitările mele sincere.

Asemenea comitetul aduce călduroasele mulțumiri:

D-ului Gr. M. Grigoriu librar Constanța pentru 20. volume.

D-lui V. R. Brăcăcescu librar la Calarași pentru 18 volume.

D-lui Nicu Miloșescu librar Tîrgu-jiu pentru 12 volume.

D-lui Ion Berberénu farmacist loco pentru opera sa premiată.

Sfetea librar București.
